

TAHASSÜR**Salih Sefa YAZAR**

Geçti gitti bire o eski günler,
Ne çuvaldız kaldı ne de “biz” kaldı.
Yanmıyor ocaklar, bitmiyor tünler,
Ne bir fitil ne lamba da gaz kaldı.

Evler taş yığını, tavan yok artık,
Bağdaş yok, sofraya yok, savan yok
artık.
Yayılcı kuru bir süs, havan yok artık,
Ne o toprak yollar ne o toz kaldı.

Ne hamur yoğuran yumruk, ne bilek,
Ne değirmen taşı, ne hak, ne külek.
Yuvarlandı gitti kalbur ve elek,
Çınarda ne kabuk ne de öz kaldı.

Düşmüş millet bir dolabın çarkına,
Varmaz olmuş hiçbir şeyin farkına.
Kumarhane denir, Şimdi Zorkun’a,
Ne Buyduran kaldı ne de Daz kaldı.

Tuztaşı, Mitisin, Karanlıkdere,
Hasret çeker artık, eski günlere.
Koskoca gövdesi yıkılmış yere,
Çağlayan da yaşlı çürük koz kaldı.

Kırat yok ki yiğit olsun meydanda,
Otel/motel çıktı yatan yok handa,
Köleleştirdi millet yâdda/yabanda,
Ne dik duruş kaldı ne avaz kaldı.

Aldı saz yerini tamtam havası,
Tellerde inleyen, hep gam havası.
Gayrı ne Çamlıbel ne çam havası;
Şimdi ne Köroğlu ne Ayvaz kaldı

İHSAN EDER**Şükrü ÜNAL**

Sakın ümidini kesme Mevla’dan
Saray ihsan eder han ihsan eder
Onulmaz dertlerle cedelleşirken
Şifa ihsan eder can ihsan eder

Namerdin bir kaşık yemeği yenmez
Mevla’nın yaktığı ocaklar sönmez
Hazinesi çoktur bitmez tükenmez
Sen bir umar iken bin ihsan eder

Şükrü eda et sen nankör olma
Hakikat gözet aman kör olma
Önce suç işleyip saçını yolma
Doğrultur hedefin yön ihsan eder